

Arrest

nr. 34 910 van 27 november 2009
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. TUBBAX loco advocaat C. PENNINCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Znamenskoje. Enkele jaren geleden hadden uw familie en u problemen omwille van uw oom, (I.M.) (O.V. 5.045.756), die door de autoriteiten werd gezocht. Daarom werd uw broer twee maal omwille van de naamverwantschap opgepakt en mishandeld door de autoriteiten. Uw vader werd ook opgepakt en is sederdien spoorloos. Uiteindelijk ontvluchtten uw moeder (I.Z.) (OV 6.120.412), uw broer (I.M.) (OV 6.120.408) en uw toen minderjarige zus (K.) het land. Op 5 januari 2008 huwde u met uw huidige echtgenoot. Uw man kreeg echter nadien eigen problemen. Hij werd de nacht van 18 april 2008 als taxichauffeur door de dispatching opgeroepen om 3 personen naar Grozny te vervoeren. Tijdens deze rit werden uw man en zijn passagiers aan een controlepost vlak voor Grozny gearresteerd door militairen in zwarte uniformen. Zijn drie passagiers bleken leden te zijn van een rebellengroep. Hij werd

als medeplichtige beschouwd en gedurende 12 dagen werd hij vastgehouden en mishandeld op een onbekende plaats. Op 30 april 2008 werd uw man door zijn oom vrijgekocht. Hij diende gedurende twee weken te herstellen in bed. Jullie verlieten op 7 juni 2008 jullie land van herkomst. Op 24 juni 2008 kwam u in België toe waar u op dezelfde dag asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw huwelijksakte, uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenoot, zijn rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, (T.K.) (OV. 6.275.618), meer bepaald het feit dat hij als medeplichtige van een rebellengroep werd beschouwd. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève op basis van de verwijzing naar de problemen van uw echtgenoot. Verder wijst niets in uw verklaringen op het bestaan van zwaarwichtige gronden die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot wordt als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u voor de door u aangehaalde problemen niet een begin van bewijs kan voorleggen. Ook aangaande de hospitalisatie van uw echtgenote in diezelfde periode, kan u geen begin van bewijs voorleggen. Zowel u als uw echtgenote verklaarden dat uw echtgenote tijdens uw vasthouding in het ziekenhuis was opgenomen omdat er een kans bestond dat ze een miskraam zou krijgen. Ze verbleef daar 10 dagen (CGVS man 15/07/2009 p.8; CGVS vrouw 15/07/2009 p.8; CGVS vrouw 06/08/2009 p.8, 9). Gezien u meer dan een jaar in België verblijft en gezien u contacten onderhoudt met uw thuisfront is het redelijk te verwachten dat u een bewijs van de opname en behandeling van uw echtgenote kan voorleggen. Uw uitleg dat u uw moeder hebt gecontacteerd maar dat ze niet meer thuis woont en dat u geen andere mensen hebt gecontacteerd omdat u andere mensen niet wil storen is niet afdoende (CGVS man 06/08/2009 p.6, 7). De vaststelling van een gebrek aan bewijs aangaande de hospitalisatie van uw echtgenote is niet zonder belang, gezien er met name met betrekking tot deze hospitalisatie en uw vrijlating een tegenstrijdigheid werd vastgesteld zoals hieronder blijkt.

Verder moet er opgemerkt worden dat u weinig tot geen inspanningen hebt gedaan om informatie te bekomen over de huidige stand van uw vervolging. U verklaarde nochtans geen nieuws te hebben over de verdere ontwikkeling van uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat u enkel sporadisch contact hebt met uw moeder, per telefoon, maar dat zij geen informatie heeft. U zou niet de geldelijke middelen hebben om anderen te contacteren (CGVS man 06/08/2009 p.6,7). Het door u verklaarde gebrek aan financiële middelen kan alvast niet worden aanvaard als een onoverkomelijk beletsel om zich zo niet telefonisch, dan via post, internet, of derden verder te informeren aangaande uw probleem. Met name bezwarend is de vaststelling dat u niet weet wat er met de drie mannen die u vervoerde is gebeurd. U hebt geen moeite gedaan om uit te vissen was er met hen is gebeurd. Uw uitleg, dat u de mensen niet kende, dat u niet bezig was met politiek en dat u daaraan niet wilde denken, dat andere

mensen u weinig interesseren, is niet afdoende (CGVS man 15/07/2009 p.10; CGVS man 06/08/2009 p. 6). Gezien u aanzien werd als medeplichtige aan hun activiteiten, is enige informatie over wat er met de drie mensen die samen met u werden opgepakt zou zijn gebeurd, essentieel voor de inschatting van uw eigen vrees. Dergelijk gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de door u aangehaalde problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Wat betreft uw feitenrelaas zijn er contradicties vast te stellen tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U beweerde expliciet dat u vrijkwam op 30 april 2008 en dat uw oom u naar huis bracht (CGVS man 15/07/2009 p.11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat ze tot 29 april 2008 in het ziekenhuis lag en dat ze nadat ze van uw moeder vernomen had dat u terug thuis was, naar huis ging. Ze gaf aan dat u voor haar thuis was (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 9). Gezien u beweert op 30 april terug thuis gekomen te zijn en uw vrouw beweert dat ze op 29 april thuis kwam en u daar reeds was, moet een manifeste tegenstrijdigheid worden vastgesteld. Meer nog, ook met betrekking tot het moment waarop jullie aangeraden werd te vertrekken is een contradictie vast te stellen, dat verband houdt met de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid. U verklaarde dat uw oom u na uw vrijlating naar huis bracht, dat hij weg ging en, naargelang uw opeenvolgende verklaringen, een week, 10 dagen of 12 dagen later terugkwam en dat hij u toen aanraade om te vertrekken (CGVS man 15/07/2009 p.13; CGVS man 06/08/2009 p. 6). Uw echtgenote echter gaf aan dat u al een week na uw vrijlating probeerde te stappen en nog eens drie weken nadien uw oom kwam aanraden dat u om te vertrekken (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 10,11). Wanneer uw echtgenote er op gewezen werd dat ze in de vragenlijst CGVS (vraag 5 p.2) net zoals u verklaard had, gemeld had dat uw oom een week en niet vier weken na de vrijlating was komen adviseren dat u zou vluchten, antwoordde ze dat ze het niet weet en dat ze problemen heeft met haar geheugen na een operatie, waardoor ze zich zou kunnen vergissen qua data (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 11). Deze poging tot verklaring kan alvast niet aannemelijk worden genoemd. Alvast legt uw echtgenote geen begin van bewijs van enig geheugenprobleem voor. Daarenboven is het opvallend dat uw echtgenote nooit eerder in de loop van haar asielprocedure melding heeft gemaakt van enig geheugenprobleem. Bijkomend dient erop te worden gewezen dat de vastgestelde tegenstrijdigheid de kern van de verklaarde vervolgingsvrees raakt. Immers, gezien de door u verklaarde vrees dat indien uw vervolgers u nogmaals zouden vinden, ze u zouden vermoorden, is de periode waarin u op uw officieel thuisadres zou verblijven, en op die manier het risico zou blijven lopen dat diezelfde militairen die u eerder hadden opgepakt u weer zouden vinden op dit thuisadres, wel degelijk van belang. Het verschil tussen de onderlinge verklaringen (een week, 10-12 dagen volgens uw verklaringen tegenover 4 weken volgens uw echtgenote) dient dan ook onaannemelijk groot te worden genoemd. U slaagt er dan ook niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan."

Voor zover u uw asielmotieven baseert op de asielproblemen van uw familie, dient erop te worden gewezen dat in hoofde van u moeder (I.Z.) (5OV 6.120.412), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen om reden van de bedrieglijkheid van de asielverklaringen. Bijgevolg kan evenmin voor u op basis van de referentie naar deze problemen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden weerhouden.

De beslissing in hoofde van uw moeder is onder andere gebaseerd op de vaststellingen van tegenstrijdigheden tussen haar asielverklaringen en de uwe:

“Wat betreft de eerste meevoering van uw zoon (M.I.) in november 2003, verklaarde u dat uw zoon na enkele dagen hechtenis te voet van zijn detentieplaats in Znamenskoye naar het familiehuis in het drie kilometer verderop gelegen Gvardeiskoye was teruggekeerd (CGVS 06.08.2009, p. 7-8). Uw dochter verklaarde terzake echter dat haar broer door de personen die hem hadden meegevoerd, terug naar huis was gebracht. Zij zelf was ook thuis toen haar broer naar huis terugkeerde (CGVS Irbakhanova Kheda 06.08.09, p. 5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 06.08.2009, p. 14). Uw repliek vermag alvast niet te overtuigen. U beperkte zich immers tot hypothetische overwegingen : u stelde dat u uw zoon enkel de kamer had zien binnenkomen en alleszins niet heeft gezien dat uw zoon zou zijn gebracht. Anderzijds hield u het voor mogelijk dat uw dochter zich vergiste.

Wat betreft de ontvoering van uw echtgenoot op 23 mei 2007 verklaarde u in uw laatste gehoor dat u, onmiddellijk na deze gebeurtenis navraag had gedaan bij de lokale politieafdeling van Psedakh, dat u vervolgens naar Tsjetsjenië was gegaan, dat u daar eerst in Znamenskoye bij de politie bent geweest en vervolgens bij de FSB-afdeling aldaar, en dat u daarop ook bij de FSB-afdeling in Khankala was gegaan (CGVS 06.08.2009, p. 9). Echter had u in het vorige gehoor door het Commissariaat-generaal op 11 september 2007 stellig beweerd dat u bij uw navraag in Tsjetsjenië geen andere instanties had gecontacteerd dan de FSB-afdelingen van Znamenskoye en Khankala (CGVS 11.09.2007, p. 8). U werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 06.08.2009, p. 14). U repliceerde dat in Znamenskoye de politie en de FSB zich in hetzelfde gebouw bevinden. Deze uitleg voldoet niet. In het gehoor van 11 september 2007 werd namelijk nadrukkelijk doorgevraagd wie u allemaal had gecontacteerd in Tsjetsjenië in uw zoektocht naar uw echtgenoot (CGVS 11.09.2007, p. 6, 8-9). U verklaarde toen expliciet dat u in Tsjetsjenië niemand anders had gecontacteerd dan de FSB-afdeling in Grozny en de FSB-afdeling in Znamenskoye. De mogelijkheid dat hier sprake zou kunnen zijn van een misverstand te wijten aan de aanwezigheid van FSB en politie in hetzelfde overheidsgebouw in Znamenskoye, is dan ook uitgesloten.

Verder, wat betreft de ontvoering van uw zoon op diezelfde datum 23 mei 2007, verklaarde u dat uw zoon bij zijn vrijlating blauwe plekken had en een bloedneus maar dat zijn neus niet gebroken was. Dit werd ook bevestigd nadat er foto's waren genomen in een ziekenhuis een week later (CGVS 06.08.2009, p. 7). Uw dochter verklaarde daarentegen dat de neus van haar broer toen wel degelijk gebroken was, en zij preciseerde dat de neus op twee plaatsen gebroken was (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 5). Bij de confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u bedoelde te zeggen dat een operatie van de neus van uw zoon niet nodig was, en dat er bij zijn neus enkel kraakbeen was gebroken maar dat er geen botbreuk was (CGVS 06.08.2009, p. 14). Deze poging tot verklaring voldoet echter niet. Uw redenering als zou er enkel in het geval van een botbreuk gesproken moeten worden van een neusbreuk, en in het geval van een kraakbeenbreuk niet, kan niet worden gevolgd, te meer gezien een niet medisch geschoold iemand als uw dochter toch wel de zeer specifieke informatie gaf dat de neus van haar broer op twee plaatsen was gebroken.

Daarenboven is het van belang erop te wijzen dat er in uw verklaringen aangaande uw zoektocht naar uw man vanaf 23 mei 2007 opvallend veel incoherenties werden vastgesteld. Zo verklaarde u eerst dat u na de ontvoering van uw man naar de politie van Psedakh was geweest, en vervolgens naar Znamenskoye en Grozny was gegaan, maar dat u dit alles niet op één dag had gedaan. U zou immers na uw bezoek aan Znamenskoye eerst naar huis zijn gegaan en de volgende dag naar Grozny zijn gegaan. Onmiddellijk daarna corrigeerde u zichzelf en verklaarde u dat u wel degelijk op één en dezelfde dag naar Psedakh, Znamenskoye en Grozny was gegaan (CGVS 06.08.09, p. 10). In direct verband hiermee staat uw verklaring hoe uw zuster tot bij u was geraakt en u op de hoogte had gebracht dat intussen ook uw zoon was ontvoerd in Psedakh. Zo stelde u eerst dat uw zuster naar Znamenskoye was gekomen. Onmiddellijk daarna stelde u dat uw zuster u per taxi had ingehaald op de weg van Znamenskoye naar Grozny, waarop u zich onmiddellijk nogmaals corrigeerde en stelde dat uw zuster naar Grozny was gekomen en u daar had ingelicht (CGVS 06.08.09, p. 10). Dergelijke frequente en ingrijpende correcties van uw verklaringen over een essentieel aspect van uw asielrelaas, namelijk uw zoektocht naar uw man en de informatie dat uw zoon een tweede maal werd meegevoerd, kunnen bezwaarlijk worden toegeschreven aan het vervagen van de herinnering doorheen de jaren. Dat hierin een blijk van de bedrieglijkheid van uw verklaringen ter zake dient te worden gezien, wordt ook bevestigd door de vaststelling van een tegenstrijdigheid dienaangaande tussen uw verklaringen en deze van uw dochter. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van uw zuster vernomen had dat uw zoon

in Psedakh, Ingoesjetië, was meegevoerd op 23 mei 2007. Uw zuster had hiertoe de ochtend na de ontvoering telefonisch contact opgenomen met uw broer, (A.B.), had zo vernomen dat hij en u zich bevonden op een familieadres in Grozny, en had jullie telefonisch alvast kort op de hoogte gebracht van de ontvoering. Ze was daarna nog diezelfde ochtend naar Grozny gekomen, waar ze uw broer en u verdere uitleg had gegeven. U verklaarde ook dat uw broer Grozny toen niet had verlaten (CGVS 06.08.09, p. 10, 13-14). In de verklaringen van uw dochter ter zake dient het ten eerste opvallend te worden genoemd dat ze niet eens wist hoe u de informatie dat uw zoon was meegevoerd, uiteindelijk heeft gekregen. Bovendien maakte ze geen enkele melding van uw zuster, maar stelde daarentegen wel dat de ochtend na de ontvoering, 24 mei 2007, uw broer, (A.B.), naar de familiewoning in Psedakh was gekomen, en dat het zou kunnen dat hij daarna naar u toe was gegaan om u het nieuws van de ontvoering van uw zoon te brengen (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 7, 12). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 06.08.09, p. 15), maar had hiervoor geen enkele verklaring. Na het laatste asielgehoor werden bijkomend volgende tegenstrijdigheden vastgesteld. Ten eerste verklaarde u dat zeven dagen na de ontvoeringen van uw echtgenoot en uw zoon op 23 mei 2007, u erin was geslaagd uw zoon in Znamenskoye vrij te kopen. U overhandigde toen uw zoon aan uw broer en deze bracht uw zoon nog diezelfde dag naar de familiewoning in Psedakh. U zelf ging terug naar binnen in het overheidsgebouw in Znamenskoye, werd er opgesloten, mishandeld en verkracht, en werd diezelfde dag 's avonds laat terug in vrijheid gesteld. Daarop ging u naar een familieadres in Gvardeiskoye, Tsjetsjenië, waar u overnachtte, en slechts de volgende ochtend vervoegde u uw gezin in Psedakh, Ingoesjetië (CGVS 06.08.09, p. 13; 11.09.07, p. 13). Uw dochter echter verklaarde dat zij uw zoon en u op dezelfde datum van jullie beider invrijheidstelling, 30 mei 2007, had teruggezien in Psedakh (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 7). Een tweede bijkomende tegenstrijdigheid werd gevonden in uw verklaring dat uw zoon, na diens vrijlating eind mei 2007, behalve blauwe plekken ook een gescheurde teen had overgehouden aan de geweldpleging tijdens zijn opsluiting. Voor dat laatste werd hij een tot twee weken na zijn vrijlating geopereerd in een ziekenhuis in Grozny. Deze ziekenhuisopname zou twee tot drie dagen hebben geduurd (CGVS 06.08.09, p. 12-13). Uw dochter echter verklaarde aangaande de eventuele blessures van haar broer eind mei 2007 dat ze hiervan alleszins geen sporen had gezien. Ze achtte het mogelijk dat hij blauwe plekken had, maar dan had hij die in elk geval niet aan haar getoond. Zij verklaarde verder niet te weten of haar broer enige medische verzorging had gekregen na zijn vrijlating (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 8). Gezien de verwijzing naar een hospitalisatie van enkele dagen kan het niet aannemelijk worden genoemd dat uw dochter geen weet zou hebben gehad van dergelijke operatieve ingreep en hospitalisatie voor de door haar broer in hechtenis geleden verwondingen. “ Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat ook in hoofde van uw broer (I.M.) (OV 6.120.408) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag baseert op de motieven zoals aangevoerd door haar echtgenoot K.T., wiens zaak bij de Raad gekend is onder het rolnummer 46 001. Verzoekster verwijst integraal naar de middelen die haar echtgenoot aanvoert tegen de beslissing die ten aanzien van hem door de Commissaris-generaal werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze middelen behandeld bij arrest nr. 34 903 van 27 november 2009, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden aan verzoeksters echtgenoot omwille van de volgende motieven:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Znamenskoje. U verklaarde dat u in de nacht van 18 april 2008 als taxichauffeur door de dispatching werd opgeroepen om 3 personen naar Grozny te vervoeren. Tijdens deze rit werden jullie aan een controlepost vlak voor Grozny gearresteerd door militairen in zwarte uniformen. De drie passagiers bleken leden te zijn van een rebellengroep. U werd hierin als medeplichtige beschouwd en gedurende 12 dagen werd u vastgehouden en mishandeld op een onbekende plaats. Op 30 april 2008 werd u door uw oom vrijgekocht. U diende gedurende twee weken te herstellen in bed. U verliet op 7 juni 2008 samen met uw echtgenote (I.K.) (O.V. 6.275.618) en uw kinderen uw land van herkomst. Op 24 juni 2008 kwam u in België aan waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielverzoek legde u uw huwelijksakte, uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u voor de door u aangehaalde problemen niet een begin van bewijs kan voorleggen. Ook aangaande de hospitalisatie van uw echtgenote in diezelfde periode, kan u geen begin van bewijs voorleggen. Zowel u als uw echtgenote verklaarden dat uw echtgenote tijdens uw vasthouding in het ziekenhuis was opgenomen omdat er een kans bestond dat ze een miskraam zou krijgen. Ze verbleef daar 10 dagen (CGVS man 15/07/2009 p.8; CGVS vrouw 15/07/2009 p.8; CGVS vrouw 06/08/2009 p.8, 9). Gezien u meer dan een jaar in België verblijft en gezien u contacten onderhoudt met uw thuisfront is het redelijk te verwachten dat u een bewijs van de opname en behandeling van uw echtgenote kan voorleggen. Uw uitleg dat u uw moeder hebt gecontacteerd maar dat ze niet meer thuis woont en dat u geen andere mensen hebt gecontacteerd omdat u andere mensen niet wil storen is niet afdoende (CGVS man 06/08/2009 p.6, 7). De vaststelling van een gebrek aan bewijs aangaande de hospitalisatie van uw echtgenote is niet zonder belang, gezien er met name met betrekking tot deze hospitalisatie en uw vrijlating een tegenstrijdigheid werd vastgesteld zoals hieronder blijkt.

Verder moet er opgemerkt worden dat u weinig tot geen inspanningen hebt gedaan om informatie te bekomen over de huidige stand van uw vervolging. U verklaarde nochtans geen nieuws te hebben over de verdere ontwikkeling van uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat u enkel sporadisch contact hebt met uw moeder, per telefoon, maar dat zij geen informatie heeft. U zou niet de geldelijke middelen hebben om anderen te contacteren (CGVS man 06/08/2009 p.6,7). Het door u verklaarde gebrek aan financiële middelen kan alvast niet worden aanvaard als een onoverkomelijk beletsel om zich zo niet telefonisch, dan via post, internet, of derden verder te informeren aangaande uw probleem. Met name bezwarend is de vaststelling dat u niet weet wat er met de drie mannen die u vervoerde is gebeurd. U hebt geen moeite gedaan om uit te vinden wat er met hen is gebeurd. Uw uitleg, dat u de mensen niet kende, dat u niet bezig was met politiek en dat u daaraan niet wilde denken, dat andere mensen u weinig interesseren, is niet afdoende (CGVS man 15/07/2009 p.10; CGVS man 06/08/2009 p.6). Gezien u aanzien werd als medeplichtige aan hun activiteiten, is enige informatie over wat er met de drie mensen die samen met u werden opgepakt zou zijn gebeurd, essentieel voor de inschatting van uw eigen vrees. Dergelijk gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de door u aangehaalde problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft uw feitenrelaas zijn er contradicties vast te stellen tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U beweerde expliciet dat u vrijkwam op 30 april 2008 en dat uw oom u naar huis bracht (CGVS man 15/07/2009 p.11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat ze tot 29 april 2008 in het ziekenhuis lag en dat ze nadat ze van uw moeder vernomen had dat u terug thuis was, naar huis ging. Ze gaf aan dat u voor haar thuis was (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 9). Gezien u beweert op 30 april terug thuis gekomen te zijn en uw vrouw beweert dat ze op 29 april thuis kwam en u daar reeds was, moet een manifeste tegenstrijdigheid worden vastgesteld. Meer nog, ook met betrekking tot het moment waarop jullie aangeraden werd te vertrekken is een contradictie vast te stellen, dat verband houdt met de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid. U verklaarde dat uw oom u na uw vrijlating naar huis bracht, dat hij weg ging en, naargelang uw opeenvolgende verklaringen, een week, 10 dagen of 12 dagen later terugkwam en dat hij u toen aanraade om te vertrekken (CGVS man 15/07/2009 p.13; CGVS man 06/08/2009 p. 6). Uw echtgenote echter gaf aan dat u al een week na uw vrijlating probeerde te stappen en nog eens drie weken nadien uw oom kwam aanraden dat u om te vertrekken (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 10,11). Wanneer uw echtgenote er op gewezen werd dat ze in de vragenlijst CGVS (vraag 5 p.2) net zoals u verklaard had, gemeld had dat uw oom een week en niet vier weken na de vrijlating was komen adviseren dat u zou vluchten, antwoordde ze dat ze het niet weet en dat ze problemen heeft met haar geheugen na een operatie, waardoor ze zich zou kunnen vergissen qua data (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 11). Deze poging tot verklaring kan alvast niet aannemelijk worden genoemd. Alvast legt uw echtgenote geen begin van bewijs van enig geheugenprobleem voor. Daarenboven is het opvallend dat uw echtgenote nooit eerder in de loop van haar asielprocedure melding heeft gemaakt van enig geheugenprobleem. Bijkomend dient erop te worden gewezen dat de vastgestelde tegenstrijdigheid de kern van de verklaarde vervolgingsvrees raakt. Immers, gezien de door u verklaarde vrees dat indien uw vervolgers u nogmaals zouden vinden, ze u zouden vermoorden, is de periode waarin u op uw officieel thuisadres zou verblijven, en op die manier het risico zou blijven lopen dat diezelfde militairen die u eerder hadden opgepakt u weer zouden vinden op dit thuisadres, wel degelijk van belang. Het verschil tussen de onderlinge verklaringen (een week, 10-12 dagen volgens uw verklaringen tegenover 4 weken volgens uw echtgenote) dient dan ook onaannemelijk groot te worden genoemd. U slaagt er dan ook niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan.

Aldus moet op basis van dit alles geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat hij als Tsjetsjeen gevaar loopt op willekeurige blootstelling aan foltering of mensonwaardige behandeling door de Tsjetsjeense overheid. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen, die van zijn echtgenote K.I. en schoonmoeder Z.I. hiervan kunnen overtuigen.

Aangaande het gebrek aan bewijs van de hospitalisatie van zijn echtgenote voert verzoeker aan dat noch hijzelf, noch zijn echtgenote op dat ogenblik de intentie hadden om Tsjetsjenië te verlaten om asiel aan te vragen waardoor deze documenten toen van minder belang waren. De contacten die hij onderhoudt met het thuisfront zouden gering en kort geweest zijn omwille van de kostprijs. Bovendien zou zijn moeder thans bij familie in Meken-Joert wonen en het huis in Znamenskoye leeg staat zodat het onmogelijk is om de documenten van de opname en behandeling voor te leggen.

Verder acht verzoeker het normaal dat hij zich na de ontvoering en foltering door de Tsjetsjeense overheid niet is gaan informeren bij diezelfde overheid over zijn vervolging of die van de andere drie mannen omdat hij anders nog meer verdacht zou zijn. Hij zou tijdens zijn illegale aanhouding nooit de gelegenheid hebben gekregen om zijn onschuld aan te tonen waardoor hij nog meer wantrouwig was ten aanzien van deze overheid. Verzoeker merkt tevens op dat zijn oom, dankzij wie hij vrijgelaten werd, gezegd heeft dat het beter was dat hij niets wist over de ontvoering en de mensen die hiervoor verantwoordelijk waren.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote K. I. omtrent de datum van zijn terugkeer na de ontvoering werpt verzoeker op dat deze wellicht te wijten zijn aan de emotionele toestand waar in zij zich destijds bevonden, gelet op het feit dat hij twaalf dagen ondervoed en geslagen werd in een donkere ruimte waardoor hij geen degelijk tijdsbesef meer had na zijn plotse vrijlating.

Aangaande de incoherenties omtrent het ogenblik waarop zijn oom hen aangeraden heeft te vluchten, werpt verzoeker op dat zijn echtgenote nooit aanwezig is geweest wanneer mannen hem kwamen bezoeken na zijn ontvoering en dit omwille van de Tsjetsjeense mannencultuur. Dit zou blijken uit het feit dat zij hem enkele mocht verzorgen wanneer niemand anders aanwezig was gezien zij geen toegang had tot de kamer zodra mannelijke familieleden op bezoek kwamen. Derhalve is het volgens verzoeker niet ondenkbaar dat zijn oom eerst hem heeft aangeraden te vluchten en dat deze informatie pas later aan zijn echtgenote werd meegedeeld.

Verzoeker werpt tevens een schending op van het proportionaliteitsbeginsel gezien een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van tegenstrijdige verklaringen disproportioneel is ten aanzien van de ernst van de gebeurtenissen, zoals blijkt uit het feitenrelaas. Ondanks de tegenstrijdigheden zouden dergelijke zwaarwichtige gebeurtenissen niet het voorwerp kunnen uitmaken van enig uitvindsel in hoofde van verzoeker. Hij wijst er tevens op dat zijn oom duidelijk zijn vrees heeft geuit met betrekking tot de mogelijkheid van een verdere vervolging door de Tsjetsjeense overheid, waardoor deze hem heeft aangeraden te vluchten.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 (en 48/4) van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst samen met zijn echtgenote te hebben verlaten na te zijn aangehouden door Tsjetsjeense militairen op verdenking van betrokkenheid bij een rebellengroepering. Verzoeker onderbouwt de door hem voorgehouden problemen echter niet met enig begin van bewijs. Wat betreft de hospitalisatie van zijn echtgenote, die ten tijde van zijn verdwijning opgenomen zou zijn in het ziekenhuis, kunnen wel degelijk documenten ter staving verwacht worden gezien verzoekers echtgenote aangaf dat zij over bewijzen van haar ziekenhuisopname beschikte (administratief dossier, stuk 6b, p. 9). De reeds door verzoeker tijdens het gehoor opgeworpen financiële redenen noch het verhuizen van zijn moeder naar familieleden vormen een afdoende verklaring voor het ontbreken van deze stukken. Verzoeker toont niet aan ernstige pogingen te hebben ondernomen om deze alsnog te bekomen.

De periode waarin de echtgenote van verzoeker in het ziekenhuis verbleef, meer bepaald het ogenblik waarop zij terug naar huis kwam, maakt bovendien voorwerp uit van een belangrijke tegenstrijdigheid. Verzoekers verklaring dat hij op 30 april 2008 werd vrijgelaten en naar huis terugkeerde (administratief dossier, stuk 11a, p. 11) strookt immers niet met de verklaring van diens echtgenote dat zij op 29 april 2009 het ziekenhuis verliet en haar echtgenoot op dat moment reeds thuis was (administratief dossier, stuk 6b, p.9). Dat verzoeker geen tijdsbesef meer zou gehad hebben door de emoties van de slechte behandeling tijdens zijn ontvoering kan niet worden aanvaard ter verklaring van deze incoherentie die de kern van zijn asielrelaas treft en derhalve zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Ook met betrekking tot het moment waarop verzoekers oom hem zou aangeraden hebben het land te ontvluchten stelt de bestreden beslissing pertinent dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet overeenstemmen daar hijzelf aangaf dat zijn oom hem een week, tien dagen dan wel twaalf dagen nadat deze hem had thuis gebracht geadviseerd had om te vluchten, terwijl zijn echtgenote dit aanvankelijk eveneens rond dezelfde periode situeerde maar later stelde dat verzoekers oom hem slechts vier weken na zijn vrijlating aanspoorde om te vertrekken. Verzoekers verwijzing naar de Tsjetsjeense mannencultuur, waardoor zijn echtgenote niet in dezelfde kamer aanwezig kon zijn op het ogenblik van mannelijk bezoek, is niet afdoende om de vastgestelde incoherenties toe te dekken, te meer daar kan worden verwacht dat verzoekster zijn echtgenote onmiddellijk op de hoogte zou brengen van een dergelijke ingrijpende beslissing en verzoekster deze verklaring niet gaf toen zij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden (administratief dossier, stuk 6b, p. 10-11).

Verzoekers verklaringen ter ontkrachting van door de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties kunnen aldus niet overtuigen. Deze ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn ontvoering, vrijlating en directe vluchtaanleiding. De bestreden motivering dienaangaande blijft onverminderd overeind.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel doordat dat de weigeringsbeslissing op grond van de voormelde tegenstrijdigheden disproportioneel is ten aanzien van de ernst van de gebeurtenissen kan bezwaarlijk worden aangenomen gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Waar de bestreden beslissing er terecht op wijst dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij ernstige inspanningen geleverd heeft teneinde zich te informeren over de verdere ontwikkelingen van de situatie in zijn land van herkomst, verwijst verzoeker opnieuw naar de kostprijs van de contacten met het thuisfront hetgeen geenszins afdoende is om deze motivering te ontcrachten. Dat zijn oom hem zou gezegd hebben dat het beter was dat hij niets afwist van de ontvoering volstaat evenmin gezien van verzoeker wel degelijk kan verwacht worden dat hij zich interesseert in en informeert naar de precieze omstandigheden en gevolgen van zijn ontvoering. Verzoekers houding doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Ook deze motivering blijft staande.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de fysieke agressie waarvan hij het slachtoffer is geweest, waardoor aangenomen kan worden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij stelt dat hij zonder de relaties van zijn oom waarschijnlijk nooit zou zijn vrijgekomen. Deze oom zou bovendien hebben gezegd dat hij bij een eventuele volgende ontvoering niet meer zal kunnen tussenkomen, waardoor het heel anders zou kunnen aflopen voor

verzoeker. De Tsjetsjeense overheid zou niet aarzelen om tot moord over te gaan, waardoor het onverantwoord is hem terug te sturen.

2.2.2. Waar verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als deze die de grondslag vormen van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2).

Voor het overige betwist noch weerlegt verzoeker de vaststelling van de bestreden beslissing dat de situatie in Tsjetsjenië op heden niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier.

Derhalve dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster haar asielaanvraag baseert op de asielmotieven van haar familie waarbij zij verwijst naar de middelen die haar moeder I.Z., wiens zaak bij de Raad gekend is onder het rolnummer 46 002, inroept tegen de beslissing die door de Commissaris-generaal ten aanzien van haar werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze middelen behandeld bij arrest nr. 34 906 van 27 november 2009, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden aan verzoeksters moeder omwille van de volgende motieven:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart dat u bent geboren in Ingoesjetië. Na uw huwelijk verhuisde u naar Tsjetsjenië. Uw laatste propiska was in het dorp Gvardeiskoye, Tsjetsjenië. Uw schoonbroer, (I.M.) (OV 5045756) heeft gevochten tijdens de eerste oorlog. Hij werd gezocht omwille van zijn deelname aan de eerste oorlog en dit is de reden waarom uw gezin problemen kende. Sinds 2000 woonde u overwegend in Malgobek bij uw familie. In november 2003 werd uw zoon (M.) thuis in Tsjetsjenië aangehouden. Uw zoon werd enkele dagen vastgehouden bij de FSB in Znamenskoye. Hij werd toen erg geslagen. Sedertdien bleef u met uw gezin in Ingoesjetië wonen, in het dorp Psedakh. Op 23 mei 2007 werd uw man daar op straat opgepakt. U ging samen met uw broer uw man zoeken bij het lokale politiebureau. Zij wisten niets over uw man. Daarop ging u naar Tsjetsjenië om uw man te zoeken. U ging naar de FSB en de politie in Znamenskoye en naar een FSB-afdeling in Grozny. In Znamenskoye heeft uw broer klacht neergelegd in verband met de verdwijning van uw man. Die nacht werd uw zoon voor de tweede keer aangehouden, op het familieadres in Psedakh. Voortaan zocht u zowel uw man als uw zoon in Tsjetsjenië. Een week later zei een medewerker van de FSB-afdeling in Znamenskoye u dat uw man en uw zoon voor 10000 dollar konden worden vrijgekocht. U verkocht de laatste familiewoning in Tsjetsjenië en betaalde het gevraagde losgeld. Bij de FSB in Znamenskoye bleek echter eind mei 2004 dat enkel uw zoon werd vrijgelaten. Dezelfde FSB-medewerker vroeg u 5000 dollar extra om uw man vrij te krijgen. U uitte protest en werd vervolgens in een kelder opgesloten. U werd er geslagen door vier Tsjetsjenen in camouflagedpakken. U werd verkracht. 's Avonds laat dezelfde dag werd ook u in vrijheid gesteld. U ging eerst naar Gvardeiskoye, waar u overnachtte en ging de volgende dag naar Psedakh, waar uw broer uw vertrek organiseerde. Tot uw vertrek verbleef u bij uw moeder. U verliet met uw kinderen Ingoesjetië op 14 juli 2007. U vroeg, samen met uw zoon, (I.M.) (OV 6.120.408) en uw minderjarige dochter (I.K.) asiel aan in België op 19 juli 2007. Sedertdien vernam u dat in juni 2008 de zoon van uw schoonzus werd vermoord in Bratskoye. U weet niet of deze moord te maken heeft met uw asielproblemen maar weet wel dat deze neef gezocht had naar uw man en twee maal waarschuwingen had ontvangen om te stoppen met zijn navragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : binnenlandse Russische paspoorten voor uw zoon en u, een huwelijksakte, een invaliditeitsbewijs voor uw zoon, een duplicaat geboorteakte van uw dochter (K.), een Belgisch medisch attest voor uw zoon.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute. Alvast werd vastgesteld dat u onaannemelijk weinig weet over deze reis of de documenten die hiervoor werden gebruikt. U verklaarde dat u vanuit Ingoesjetië met een minibus naar België kwam (CGVS 11.09.07, p. 16). U weet echter niet welke landen u hierbij bent gepasseerd (CGVS 11.09.07, p. 17). U verklaarde dat er voor u reisdocumenten waren aangemaakt aangezien u pasfoto's en geld had gegeven maar u weet niets over deze documenten, heeft ze nooit gezien of in handen gehad (CGVS 11.09.07, p. 17, 18). U vermoedt slechts dat de reisdocumenten die waren aangemaakt, uw identiteit vermeldden. Er werd u niets gezegd over de aanwezigheid van een visum in dit reisdocument, maar u meent te kunnen afleiden dat er zich geen visum bevond in dit paspoort aangezien er voor de uitgifte van een visum een handtekening nodig is van de aanvrager, en u zulke handtekening nooit heeft afgeleverd (CGVS 11.09.07, p. 17, 18). U maakt melding van twee controles onderweg en vermoedt slechts dat het hier grenscontroles betrof. U heeft er dan weer geen idee van welke grenzen u hier zou zijn gepasseerd (CGVS 11.09.07, p. 18). Dergelijke verklaringen zijn niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u dermate weinig op de hoogte zou zijn over de landen of grenzen die u zou passeren of de inhoud van de voor u gebruikte reisdocumenten, of dat u dienaangaande niet in de minste mate zou zijn ingelicht door uw smokkelaar, is dan ook onwaarschijnlijk, met name gezien de eenvoudig vast te stellen verregaande onwetendheid in uw hoofde aangaande uw reisdocumenten een enorm risico op de ontdekking van een onregelmatige inreis inhield zowel voor u als voor uw smokkelaar. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe geen geloof te hechten aan de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan de vaststelling van bedrieglijkheid ter zake er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Wat de eigenlijke asielproblemen betreft, werden eveneens vaststellingen gedaan die van aard zijn dat niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen ter zake. Er werden met name meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw onderlinge verklaringen, als ook tussen uw verklaringen en de asielverklaringen van uw dochter, (I.K.) (O.V. 6.275.618).

Wat betreft de eerste meevoering van uw zoon (M.I.) in november 2003, verklaarde u dat uw zoon na enkele dagen hechtenis te voet van zijn detentieplaats in Znamenskoye naar het familiehuis in het drie kilometer verderop gelegen Gvardeiskoye was teruggekeerd (CGVS 06.08.2009, p. 7-8). Uw dochter verklaarde terzake echter dat haar broer door de personen die hem hadden meegevoerd, terug naar huis was gebracht. Zij zelf was ook thuis toen haar broer naar huis terugkeerde (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 06.08.2009, p. 14). Uw repliek vermag alvast niet te overtuigen. U beperkte zich immers tot hypothetische overwegingen : u stelde dat u uw zoon enkel de kamer had zien binnenkomen en alleszins niet heeft gezien dat uw zoon zou zijn gebracht. Anderzijds hield u het voor mogelijk dat uw dochter zich vergiste.

Wat betreft de ontvoering van uw echtgenoot op 23 mei 2007 verklaarde u in uw laatste gehoor dat u, onmiddellijk na deze gebeurtenis navraag had gedaan bij de lokale politieafdeling van Psedakh, dat u vervolgens naar Tsjetsjenië was gegaan, dat u daar eerst in Znamenskoye bij de politie bent geweest en vervolgens bij de FSB-afdeling aldaar, en dat u daarop ook bij de FSB-afdeling in Khankala was gegaan (CGVS 06.08.2009, p. 9). Echter had u in het vorige gehoor door het Commissariaat-generaal op 11 september 2007 stellig beweerd dat u bij uw navraag in Tsjetsjenië geen andere instanties had gecontacteerd dan de FSB-afdelingen van Znamenskoye en Khankala (CGVS 11.09.2007, p. 8). U werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 06.08.2009, p. 14). U repliceerde dat in Znamenskoye de politie en de FSB zich in hetzelfde gebouw bevinden. Deze uitleg voldoet niet. In het gehoor van 11 september 2007 werd namelijk nadrukkelijk doorgevraagd wie u allemaal had gecontacteerd in Tsjetsjenië in uw zoektocht naar uw echtgenoot (CGVS 11.09.2007, p. 6, 8-9). U verklaarde toen expliciet dat u in Tsjetsjenië niemand anders had gecontacteerd dan de FSB-afdeling in Grozny en de FSB-afdeling in Znamenskoye. De mogelijkheid dat hier sprake zou kunnen zijn van een misverstand te wijten aan de aanwezigheid van FSB en politie in hetzelfde overheidsgebouw in Znamenskoye, is dan ook uitgesloten.

Verder, wat betreft de ontvoering van uw zoon op diezelfde datum 23 mei 2007, verklaarde u dat uw zoon bij zijn vrijlating blauwe plekken had en een bloedneus maar dat zijn neus niet gebroken was. Dit werd ook bevestigd nadat er foto's waren genomen in een ziekenhuis een week later (CGVS 06.08.2009, p. 7). Uw dochter verklaarde daarentegen dat de neus van haar broer toen wel degelijk gebroken was, en zij preciseerde dat de neus op twee plaatsen gebroken was (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 5). Bij de confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u bedoelde te zeggen dat een operatie van de neus van uw zoon niet nodig was, en dat er bij zijn neus enkel kraakbeen was gebroken maar dat er geen botbreuk was (CGVS 06.08.2009, p. 14). Deze poging tot verklaring voldoet echter niet. Uw redenering als zou er enkel in het geval van een botbreuk gesproken moeten worden van een neusbreuk, en in het geval van een kraakbeenbreuk niet, kan niet worden gevolgd, te meer gezien een niet medisch geschoold iemand als uw dochter toch wel de zeer specifieke informatie gaf dat de neus van haar broer op twee plaatsen was gebroken.

Daarenboven is het van belang erop te wijzen dat er in uw verklaringen aangaande uw zoektocht naar uw man vanaf 23 mei 2007 opvallend veel incoherenties werden vastgesteld. Zo verklaarde u eerst dat u na de ontvoering van uw man naar de politie van Psedakh was geweest, en vervolgens naar Znamenskoye en Grozny was gegaan, maar dat u dit alles niet op één dag had gedaan. U zou immers na uw bezoek aan Znamenskoye eerst naar huis zijn gegaan en de volgende dag naar Grozny zijn gegaan. Onmiddellijk daarna corrigeerde u zichzelf en verklaarde u dat u wel degelijk op één en dezelfde dag naar Psedakh, Znamenskoye en Grozny was gegaan (CGVS 06.08.09, p. 10). In direct verband hiermee staat uw verklaring hoe uw zuster tot bij u was geraakt en u op de hoogte had gebracht dat intussen ook uw zoon was ontvoerd in Psedakh. Zo stelde u eerst dat uw zuster naar Znamenskoye was gekomen. Onmiddellijk daarna stelde u dat uw zuster u per taxi had ingehaald op de weg van Znamenskoye naar Grozny, waarop u zich onmiddellijk nogmaals corrigeerde en stelde dat uw zuster naar Grozny was gekomen en u daar had ingelicht (CGVS 06.08.09, p. 10). Dermate frequente en ingrijpende correcties van uw verklaringen over een essentieel aspect van uw asielrelaas, namelijk uw zoektocht naar uw man en de informatie dat uw zoon een tweede maal werd meegevoerd, kunnen bezwaarlijk worden toegeschreven aan het vervagen van de herinnering doorheen de jaren. Dat hierin een blijk van de bedrieglijkheid van uw verklaringen ter zake dient te worden gezien, wordt ook bevestigd door de vaststelling van een tegenstrijdigheid dienaangaande tussen uw verklaringen en deze van uw dochter. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van uw zuster vernomen had dat uw zoon in Psedakh, Ingoesjetië, was meegevoerd op 23 mei 2007. Uw zuster had hiertoe de ochtend na de ontvoering telefonisch contact opgenomen met uw broer, (A.B.), had zo vernomen dat hij en u zich bevonden op een familieadres in Grozny, en had jullie telefonisch alvast kort op de hoogte gebracht van de ontvoering. Ze was daarna nog diezelfde ochtend naar Grozny gekomen, waar ze uw broer en u verdere uitleg had gegeven. U verklaarde ook dat uw broer Grozny toen niet had verlaten (CGVS 06.08.09, p. 10, 13-14). In de verklaringen van uw dochter ter zake dient het ten eerste opvallend te worden genoemd dat ze niet eens wist hoe u de informatie dat uw zoon was meegevoerd, uiteindelijk heeft gekregen. Bovendien maakte ze geen enkele melding van uw zuster, maar stelde daarentegen wel dat de ochtend na de ontvoering, 24 mei 2007, uw broer, (A.B.), naar de familiewoning in Psedakh was gekomen, en dat het zou kunnen dat hij daarna naar u toe was gegaan om u het nieuws van de ontvoering van uw zoon te brengen (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 7, 12). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 06.08.09, p. 15), maar had hiervoor geen enkele verklaring.

Na het laatste asielgehoor werden bijkomend volgende tegenstrijdigheden vastgesteld. Ten eerste verklaarde u dat zeven dagen na de ontvoeringen van uw echtgenoot en uw zoon op 23 mei 2007, u erin was geslaagd uw zoon in Znamenskoye vrij te kopen. U overhandigde toen uw zoon aan uw broer en deze bracht uw zoon nog diezelfde dag naar de familiewoning in Psedakh. U zelf ging terug naar binnen in het overheidsgebouw in Znamenskoye, werd er opgesloten, mishandeld en verkracht, en werd diezelfde dag 's avonds laat terug in vrijheid gesteld. Daarop ging u naar een familieadres in Gvardeiskoye, Tsjetsjenië, waar u overnachtte, en slechts de volgende ochtend vervoegde u uw gezin in Psedakh, Ingoesjetië (CGVS 06.08.09, p. 13; 11.09.07, p. 13). Uw dochter echter verklaarde dat zij uw zoon en u op dezelfde datum van jullie beider invrijheidstelling, 30 mei 2007, had teruggezien in Psedakh (CGVS (I.K.) 06.08.09, p. 7). Een tweede bijkomende tegenstrijdigheid werd gevonden in uw verklaring dat uw zoon, na diens vrijlating eind mei 2007, behalve blauwe plekken ook een gescheurde teen had overgehouden aan de geweldpleging tijdens zijn opsluiting. Voor dat laatste werd hij een tot twee weken na zijn vrijlating geopereerd in een ziekenhuis in Grozny. Deze ziekenhuisopname zou twee tot drie dagen hebben geduurd (CGVS 06.08.09, p. 12-13). Uw dochter echter verklaarde aangaande de eventuele blessures van haar broer eind mei 2007 dat ze hiervan alleszins geen sporen had gezien. Ze achtte het mogelijk dat hij blauwe plekken had, maar dan had hij die in elk geval niet aan haar getoond. Zij verklaarde verder niet te weten of haar broer enige medische verzorging had gekregen na zijn vrijlating (CGVS Irbakhanova Kheda 06.08.09, p. 8). Gezien de verwijzing naar een hospitalisatie van enkele dagen kan het niet aannemelijk worden genoemd dat uw dochter geen weet zou hebben gehad van dergelijke operatieve ingreep en hospitalisatie voor de door haar broer in hechtenis geleden verwondingen.

Ter verdere bevestiging van de gedane vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid in uw verklaringen, dient erop te worden gewezen dat u vrijwel niets weet over concrete pogingen - sedert uw vertrek uit de regio - van verwanten in uw herkomstregio om uw echtgenoot, vermist sedert mei 2007, terug te vinden of minstens nieuws over hem te krijgen. Zo verklaarde u te weten dat uw broer (A.B.) nog pogingen had ondernomen om uw man te vinden, maar behalve dat hij nogmaals naar de FSB-afdeling in Khankala bij Grozny zou zijn geweest, wist u niet waar hij verder nog navraag zou zijn gaan doen (CGVS 11.09.2007, p. 15). Verder heeft u tot op heden geen informatie welke initiatieven uw broer of andere verwanten hebben ondernomen om nieuws aangaande uw echtgenoot te vinden (CGVS 06.08.2009, p. 4). U uit slechts het vermoeden dat uw verwanten zich niet tot een mensenrechtenorganisatie hebben gericht in een poging om uw echtgenoot te vinden. U heeft er geen idee van of de naam van uw echtgenoot voorkomt op door dergelijke organisaties opgestelde lijsten van vermiste personen (CGVS 06.08.2009, p. 5). Dergelijke onwetendheid aangaande concrete zoekinitiatieven betreffende een dermate ingrijpende gebeurtenis als de verdwijning van uw echtgenoot, kan niet aannemelijk worden genoemd. Deze vaststelling van onwetendheid is des te meer onaannemelijk gezien u wel stelt dat verwanten die zoeken naar uw echtgenoot, gevaar lopen. Zo verklaart u dat de zoon van de zus van uw echtgenoot in juni 2008 werd vermoord, naar uw inschatting omdat hij bleef zoeken naar uw echtgenoot (CGVS 06.08.09, p. 4).

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofdte een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

Ook in hoofdte van uw zoon, (I.M.) (O.V. 6.120.408), werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Inzake de beslissing om aan uw schoonbroer, (I.M.) (O.V. 5.045.756), de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen (dd. 19.05.2006), wordt opgemerkt dat een asielaanvraag steeds individueel wordt beoordeeld, mede in het licht van de veiligheidstoestand zoals die op dat ogenblik wordt ingeschat. Gezien de gedane vaststellingen van de bedrieglijkheid van uw vervolgingsrelaas, kan een zelfde beoordeling van uw asielmotieven alvast niet worden verantwoord.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet voor de republiek Tsjetsjenië betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte

frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet voor de republiek Ingoesjetië betreft, kan op basis van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten (binnenlandse Russische paspoorten, huwelijksakte, invaliditeitsbewijs, duplicaat geboorteakte, Belgisch medisch attest) bevatten enkel informatie aangaande de personalia en algemene gezondheid van uw gezinsleden en u, zonder enige referentie naar de verklaarde asielproblemen. Deze documenten vermogen dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en stelt dat zij als Tsjetsjeen gevaar loopt op willekeurige blootstelling aan foltering of menonwaardige behandeling door de Tsjetsjeense overheid.

Zij werpt op dat het relatief karakter van de werking van het geheugen in stresssituaties onderstreept dient te worden. Verzoekster meent dat het onredelijk is te verwachten dat zij na meer dan twee jaar zich deze dramatische gebeurtenissen tot in het kleinste detail nog zou herinneren. Het Commissariaat-generaal zou bij het nemen van de bestreden beslissing uit het oog verloren hebben dat zij veel heeft doorgemaakt.

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar dochter merkt verzoekster op dat deze wellicht te wijten zijn aan de manier waarop zij beiden de gebeurtenissen hebben geïnterpreteerd, alsook aan het feit dat zij zich tijdens de verschillende gebeurtenissen niet op dezelfde plaats bevonden.

De dochter van verzoekster benadrukt dat haar broer te voet terugkeerde na zijn ontvoering in november 2003. Verzoekster en haar dochter zouden het erover eens geweest zijn dat diens neus gebroken was na zijn vrijlating in mei 2007.

De tegenstrijdigheden zouden tevens verklaard kunnen worden door de emotionele toestand waarin verzoekster zich destijds bevond omwille van de zoektocht naar haar man. Zij werpt op dat de politie en de FSB in hetzelfde gebouw liggen hetgeen tot verwarring heeft geleid omwille van haar toestand van paniek en bezorgdheid.

Verzoekster merkt op dat indien de Commissaris-generaal de precieze omstandigheden van de toestand van verzoeksters zoon bij zijn terugkeer in november 2003 en de politiebureaus waar zij informatie is gaan vragen van doorslaggevend belang vindt, hij haar hierover explicietere en gedetailleerdere vragen had kunnen stellen.

Verzoekster beroept zich tevens op een schending van het proportionaliteitsbeginsel, aangezien uit haar asielrelaas de ernst van de gebeurtenissen en het leed dat zij heeft moeten doorstaan blijkt en de

weigering van het verlenen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus om reden van tegenstrijdige verklaringen als disproportioneel kan gekwalificeerd worden. Het Commissariaat-generaal lijkt volgens verzoekster de essentie uit het oog te verliezen, namelijk het feit dat zij het slachtoffer is geweest van illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, mensonwaardige behandelingen, gewelddaden en bedreigingen gepleegd door de Tsjetsjeense overheid. Verzoekster stelt dat zij alles gedaan heeft om haar echtgenoot terug te vinden maar na twee jaar is zij nog steeds zonder nieuws, waardoor ze alleen de zorg moet dragen voor haar gehandicapte zoon. In haar hoofde zou wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève bestaan.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 (en 48/4) van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoekster brengt geen elementen aan ter weerlegging van de bestreden motivering omtrent haar voorgehouden reisweg die gelet op haar onwetendheid over de reis zelf en de daarbij gebruikte documenten terecht ongeloofwaardig wordt geacht. Deze motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden binnen haar eigen verklaringen wijt aan stress en emoties alsook aan het tijdsverloop van twee jaar sinds de gebeurtenissen plaatsvonden, dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde vervolgingsfeiten dermate ingrijpend zijn dat zij in het geheugen staan gegrift waardoor van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hierover naderhand, ondanks eventuele stress die inherent is aan elk gehoor, juiste en gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Wat betreft de incoherenties aangaande de verschillende instanties waar verzoekster navraag zou hebben gedaan naar de verdwijning van haar echtgenoot, beperkt zij zich ertoe te herhalen dat de politie en de FSB-afdeling in Znamenskoye zich in hetzelfde gebouw bevinden waardoor er mogelijks sprake is van een misverstand, hetgeen door de bestreden beslissing terecht niet afdoende werd geacht. De door verzoekster aangevoerde elementen volstaan derhalve niet als verschoningsgrond voor de vastgestelde incoherenties die de kern van haar asielrelaas raken en derhalve haar geloofwaardigheid ondermijnen.

Ook tussen verzoeksters verklaringen enerzijds en deze van haar dochter anderzijds werden belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld, met name aangaande (i) de thuiskomst van verzoeksters zoon na diens ontvoering in 2003 (ii) zijn verwondingen naar aanleiding van zijn ontvoeringen, zowel in 2003 als in 2007 (iii) de manier waarop zij het nieuws van de ontvoering van haar zoon in 2007 zou vernomen hebben (iv) haar eigen vervolging door de Tsjetsjeense overheid na het vrijkopen van haar zoon.

De bewering dat beiden de gebeurtenissen op een andere manier zouden geïnterpreteerd hebben kan geenszins ter verklaring worden aangenomen, evenmin als het argument dat zij zich niet op dezelfde plaats zouden bevonden hebben ten tijde van de gebeurtenissen daar dit argument geen steun vindt in het administratief dossier.

In het verzoekschrift wordt thans gesteld dat zowel verzoekster als haar dochter verklaarde dat de neus van verzoeksters zoon na diens ontvoering in 2007 gebroken was en hij te voet terugkeerde na zijn vrijlating in 2003. Dergelijke post factum aanpassing van verklaringen wordt geenszins afdoende geacht om de vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog op te heffen. De verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing vinden allen steun in het administratief dossier en zijn niet voor interpretatie vatbaar. Uit het verslag van het gehoor van verzoeksters dochter blijkt duidelijk dat zij aangaf dat haar broer terug naar huis werd gebracht door de personen die hem hadden meegenomen (administratief dossier, stuk 24, p. 5), hetgeen niet strookt met verzoeksters verklaring dat hij niet gebracht werd, gezien hij slechts drie kilometer diende te lopen en hij dus te voet kwam (administratief dossier, stuk 3, p. 7-8). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster verklaarde dat de neus van haar zoon niet gebroken was en bovendien melding maakte dat hij sinds de geboorte afwijkingen heeft aan zijn neus (ibid., p.7) terwijl haar dochter stelde dat de neus op twee plaatsen was gebroken (administratief dossier, stuk 24, p. 5).

De vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent de talrijke tegenstrijdigheden aangaande de ontvoeringen van haar echtgenoot en zoon alsook aangaande de feiten waar zij zelf slachtoffer van zou zijn geworden, vinden wel degelijk hun grondslag in de verschillende gehoren in het administratief dossier en worden geenszins op afdoende wijze rechtgezet zodat de bestreden motivering onverminderd staande blijft.

De bovenstaande vaststellingen aangaande de veelheid aan tegenstrijdigheden waarmee verzoeksters asielrelaas is behept volstaan om te besluiten dat aan dit relaas in zijn geheel geen geloof kan worden gehecht.

Dit klemmt des te meer gelet op de door de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheid vanwege verzoekster omtrent de zoektocht naar haar echtgenoot. Van verzoekster mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich informeert over de evolutie van de situatie van haar echtgenoot, wiens vermeende ontvoering deel uitmaakt van de essentie van haar vluchtrelaas, waarvan de geloofwaardigheid nog verder wordt ondermijnd door verzoeksters desinteresse. Zij beperkt zich tot de algemene verklaring dat familieleden op zoek zijn naar haar echtgenoot. Haar bewering dat deze personen daarom gevaar lopen, kan gelet op het voorgaande geenszins worden aangenomen. Ook op dit punt blijft de bestreden motivering ongewijzigd overeind.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel doordat dat de weigeringsbeslissing disproportioneel is ten aanzien van de ernst van de gebeurtenissen kan bezwaarlijk worden aanvaard gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Gezien de morele en fysieke agressie waarvan zij het slachtoffer is geweest in Tsjetsjenië en gezien de ontvoeringen van haarzelf en haar zoon dient volgens verzoekster te worden aangenomen worden dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade. Bovendien zou duidelijk gebleken zijn dat degene die verwant zijn met haar echtgenoot wel degelijk gevaar lopen op ontvoeringen en folteringen, waarbij de Tsjetsjeense overheid zelfs niet aarzelt om deze te vermoorden.

2.2.2. Waar verzoekster zich voor haar vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als deze die de grondslag vormen van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2).

Voor het overige betwist noch weerlegt verzoekster de vaststelling van de bestreden beslissing dat de situatie in Tsjetsjenië op heden niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier.

Derhalve dient aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

2.3. Gelet op het voorgaande kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet in aanmerking worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS